Cartea cu premii

Lucrările premiate la cea de a XVI-a ediție a Festivalului Internațional de Literatură Umoristică „Alb-Umor”
17 -18 octombrie 2026

Lucrare apărută cu sprijinul financiar al Consiliului Județean Alba prin Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

Tehnoredactare: Dorel Lazăr
Consultant: Mihai Haivas

Secțiunea Madrigal

- Tema: - Mihai Viteazu și unirea

Premiul I

George Eftimie

Împlinire

La Alba-n cetate cu brațul de fier
Mihai a-ndrăznit să viseze Unirea
Și, secoli urmară de rugă la cer
Și visu-și găsi tot aici... împlinirea.

Premiul II

Laurențiu Ghiță

Renașterea Daciei

Mihai Viteazul, ce-a intrat pe porți,
La Alba, în cetate, peste-Ampoi,
E Decebal, ce-a înviat din morți,
Venind să-și ceară Dacia-napoi!

Premiul III

Săceleanu Luminița

Mihai Viteazul și Unirea

Deși ți-a fost cununa trecătoare,
Ți-e numele în veci nemuritor;
Căci ai sădit, prin jertfă și onoare,
Unirea unui neam nepieritor.

Mențiune

Lică Pavel

MIHAI VITEAZUL ȘI UNIREA

În Alba,-ntâmpinat cu-alai,
Intra viteazul domn Mihai,
Unind trei țări ce, azi, se vor
Unite și prin… ”Alb-Umor”!

Secțiunea: Epigramă

2 (două) epigrame, folosind cuvintele (inclusiv derivatele lor) **„suveran și imbecil”**

Premiul I
Lungescu Doru-Mihai

Vanitate

Nevastă-mea, cu toată răutatea,
În vorbe imbecile, degradante,
Îmi erodează suveranitatea;
Și-abia de mi-o repară trei amante!

Nu e un handicap

Ades, în instituții suverane,
Ajung -prin votul nostru-, la butoane,
Și imbecili cu mințile obscure…
Dar asta nu-i împiedică să fure.

Premiul II

Gheorghe Bâlici

Scurtă istorie protestatară

În statul nostru suveran am fost
Complici cu toții la un joc subtil:
Când a ajuns în funcții mari un prost,
Am protestat și-au pus un imbecil...

Atac la suveranitate

Șomer cu stagiu, fără niciun ban,
Eu sunt în casă șeful suveran,
Pe soață însă-am prins-o, la mobil,
Spunându-i mă-sii că-s un imbecil...

Premiul III

Bordianu Vasile

Unui fripturist

Ajuns în Parlament de-un an,
Deja se crede suveran,
Indispensabil și util:
Un imbecil!

Unui nou promovat

Se dă drept mare barosan
Crezând că este suveran,
Vorbește mult, chiar inutil,
Un impecabil… imbecil.

Mențiune

Kaiter Liviu

Parlamentară

Un imbecil de senator,
În speech-ul său către popor…
“Ca suveran, eu vreau stăpân
Pe orișicine nu-i român”!

Pseudosuveranist

Un imbecil, prea plin de el,
Clama: - atâta cât exist,
Aș vrea să fiu suveranist,
Cu reședința la Bruxelles!

Premiul special al CJ Alba

Nicolae Mereacre

Replică unui pretins patriot

Chiar de insiști mereu ca un năuc,
Părerea ta e ”perlă” de doi bani,
Cum, naiba, zici, că suntem suverani,
Atunci, când imbecilii ne conduc.

Realitate

Ni-e dat s-avem realitatea dură
Și asta, sigur, multora displace-
Suveranist poți fi de la natură,
Dar imbecil politica te face.

Secțiunea: Fabulă

Tema: **„**Greu e să fii nimic și să fii totuși modest” (Jules Renard)

Premiul I

Constantin Moldovan

Licuriciul

Un licurici, uitându-se la stele,
Se lăuda strigând cu îngâmfare:

,,Eu luminez mai tare decât ele,
Puteam să am un loc în Carul Mare;
Chiar trebuia să fiu pe boltă, -acolo,
Să strălucesc în marea mea splendoare,
Că sunt un demn urmaș al lui Apollo
Să știți, mă trag direct din Zeul Soare!''

Se tot fălea în liniștea grădinii,
Privind în jur și dându-și importanță,
Să îl audă toți ,,concitadinii''…

Dar chiar atunci, imensa-i aroganță
I-a fost strivită, practic, în picioare
De-un nene ce ieșise la plimbare.

Morala:
În viață-i bine să nu-ntreci măsura,
Să fii modest, atent la tot ce zici
Și să-ți păstrezi mai mult închisă gura
Când știi că ești un simplu… licurici!

Premiul II

Vasile Larco

Pariul

Zise-o broască supărată,
Tremurând și disperată,
Pe cărarea cu noroi,
Prinsă-n plisc de un bărzoi:
- Piciorongule, ascultă,
Vezi că-n baltă-i apă multă,
Cu mătreață și-i murdară…
Eu de vreau fac să dispară
Toată apa, într-o clipă,
Cât ai bate din aripă!
Mai ușor poți să găsești
Raci, țipari, broscuțe, pești…
Ce vor sta în mâl blocați,
Pe alese să-i înhați.
Tot ce spun de nu mă crezi,

Cruță-mi viața și-ai să vezi!
Știe bine o mulțime
Că-s model de istețime,
Mică par, a fi în față,
Dar în apă-s uriașă!
- Faci tu apa să dispară?!
Am curaj să fac prinsoare,
Iar de pierd, broscuță, iară
Vei fi liberă sub soare!
Încântat se lăcomește
Cocostârcul cel brutal
Și din zbor nu se oprește
Pân-ajunge lângă mal.
Dar, fiind o zi ploioasă,
Altfel nici că se putea,
Căci broscuța-i norocoasă,
Care-i zise:- Nu sunt rea,
Chiar de inima-ți tresaltă,
N-ai uitat, așa am spus:
Apa am s-o sorb din baltă,
Fără nici un strop în plus!
- Ai dreptate, ploaia asta
Te-a salvat acum, ghiduță,
Tu ai câștigat și basta…
Și-o trecu din plisc în guță.

MORALA
Ne învață o zicală,
Că-ntr-o lume inegală,
Greu să ieși din ananghie
Numai printr-o viclenie.

Premiul III

George Eftimie

Fără modestie

Se-adună greu sticleții când vin aici la mare
Cu gușile umflate de-atâta-nfumurare,
Pe plaja cu ponoase în slipuri și idei
Se-alintă doamne bine dar fără puradei.
E încă lume multă așa precum văzuși
Și stăruie deasupra un cer cu pescăruși.
Aici se-adeverește o vorbă pot să zic
Doar peștele cel mare-l înghite pe cel mic.
C-au încercat și invers probându-și lăcomia
Dar n-au avut izbândă aici în România.

Deși o lume știe e-un adevăr ce scapă
Că-i greu să prinzi un pește acoperit de apă.
Și totuși ce minune să-i vezi cum dau din coadă
Și mișună oriunde, pe plajă și pe stradă;
De ești pe la Mamaia, Constanța, Techirghiol,
Te acostează peștii la baia de nămol
Și nu te lasă-n pace și îți propun obscenă
O fâță, sau o coadă de splendidă sirenă,
Venită cine știe prin care șiretlic

Din București, din vamă, în drum spre Incirlik.
Refuzul nu se-admite, altminteri n-ai să poți
Să-ți mai mănânci friptura când nu ai dinții toți.
Dar unde e morala când nu ai nici o vină
Și te forțează unul cu iz de tescovină
Să cotizezi că altfel cum scrie zodiacul
Să treci cu bine puntea te înfrățești cu dracul?
Cel care te-agresează îți face sigur silă
Și-ai scoate chiar și banii să-i dai mai mult de milă
De-ar fi modest și sincer că n-are mai nimic
Și-ți pare rău de dânsul că este-așa calic.
Dar pe spinarea fetei ce-ți propunea idila
Nemernicul în taină își construiește vila.

Și ai să-l vezi la anul, făcând antrenament
Cum va-ncerca să intre în noul parlament.
Morala-i sănătoasă de-i dată jos din cui
Să-l bagi pe-acest nemernic

Mențiune

Lică Pavel

Gazetărie politică

Un omidoi, șef de jurnal,
Văzând că un gândac banal,
A tras folos, ca ziarist,
Intrând într-un partid stângist,
Invidios, l-a și vizat,

Într-un discurs televizat:
-Azi și-un gândac de bălegar,
Poate ajunge demnitar:
Cu cât ești mai lingușitor,
Mai grobian și trădător,
Mai imoral și curvă chiar,
Corupt, lucrând la un ziar,
Dar slugă la partid de top
Prin el treci și al vieții hop!
Cu-acest discurs, i-a-nsuflețit
Pe toți cei ce l-au urmărit,
Dar, mai ales, l-au remarcat,
Cei din partidu-naripat,
Că este mare orator!
Și l-au chemat în staff-ul lor,
Să fie mult mai sus, pe-o cracă,
Bogată-n frunze, nu săracă.
Uitând de tot ce-a perorat
Omidu,-ndată, înzestrat
Cu aripi, fluture ajuns,
S-a văzut senator, chiar, uns.

Și-acum râdea de-acel gândac
Că-i politruc, dar tot sărac.
Însă, gândacul ziarist,
Privind în sus, i-a răspuns trist:
-Fii mai modest, că știm noi cât,
Doar pentru aripi, te-ai târât!

Secțiunea Parodie

Tema - o impusă o parodiei la poezia: **Cal și căruță în Ardeal** de Teo Laurean

Cal și căruță în Ardeal

Căruța iarăși bocăne spre deal,
Icnește calul, însă nu se cruță
Sunt singurul poet de prin Ardeal
Care mai are-un cal și o cătuță!

Vin anotimpuri ca un viscol sec
Și gem purtându-mi soarta în spinare;
Se zguduie ferestrele când trec,
Strunind cu hățurile strada mare.

Iubire este, totuși, în acest
Calvar de viață care mă mai poartă—
Pe rănile amurgului mi-ncrest
Lumina zilei ce îmi bate-n poartă.

Albastru vânt mă ară pe obraz—
Sunt nevoit ca viața mea să-mi placă!
Nu-s singurul poet rămas chiar treaz,
Da-s singurul poet cu cal și vacă!

Premiul I

Lungescu Doru-Mihai

Vaci și palincă în Ardeal

Am dus în grabă vitele pe deal,
Sunt singur, sărăcia nu mă cruță,
Dar am, ca mulți atâția în Ardeal,
O bute cu palincă și-o căruță.

Atent să nu-mi rămână gâtul sec,
Ori grijile să-mi urce în spinare,
Din ceas în ceas prin beciul rece trec
La „una mică”, în pocalul mare.

Spre dulcea mea vecină în acest
Sevraj, un gând mai posesiv mă poartă
Și cât iubirea-n inimă mi-ncrest
Adorm confuz pe banca de la poartă.

Săruturi apăsate pe obraz,
Mă răscolesc adânc și-ncep să-mi placă!
Deschid un ochi, dar sigur nu sunt treaz,
Că-n mod afectuos… mă linge-o vacă!

Premiul II

Daria Dumescu

Soarta poetului fermier

Mă-ncurcă-n drum ciulinii de pe deal
Și-un boncănit de cerbi ce nu mă cruță,
Iar eu mă-ntreb ce caut în Ardeal,
Că nu-mi doresc nici cal și nici căruță!

Cum un poet ce prin mesaju-i sec
M-a ars din atrii până în spinare,
Eu peste asta n-am putut să trec
Și-am apărut la prima lui chemare.

M-am implicat cu sufletu-n acest
Demers, în schimb un gând viclean mă poartă,
Spre-un plan ce-n cerebel eu mi-l încrest,
Atâta doar, aștept să trec de poartă.

Abilă sunt, nu-i spun de la obraz,
Fiindcă-i arțăgos și n-o să-i placă,
Da-n ziua-n care-l prind că nu e treaz,
În iarmaroc îi vând și cal, și vacă!

Premiul III

Gârda Ioan Petru

Măgar și finuță în scandal

Poeta este bună-n orice caz,
E un talent, nu poate să nu-ți placă
Iar tartorul poeților, cal breaz,
O trage deoparte și atacă:

Îi spune-n față, nesimțit și sec,
Mai mult în șoaptă, nu în gura mare:
În rândul scriitorilor te trec,
De vrei să-mi dai mai mult de-o sărutare.

Iubire nu e, totuși, în acest
Demers al individului, nici artă -
Pe multe dame le-a trecut pe șest,
Când i-au cedat, pe-a Uniunii poartă.

Dar ea l-a refuzat pe papagal,
Deși știa că porcul nu o cruță:
Nu-i singura poetă din Ardeal,
Da-i singura rămasă de căruță.

Mențiune

Cătălina Orșivschi

Nehotărâre

E-o umbră-n fața mea? O fi un deal?
Să-mi lași vederea, Doamne, Tu mă cruță!
Cu-olteanca-s? Sau cu fata din Ardeal?
În tren sunt? În mașină? Sau căruță?

Aș trage înc-o dușcă de vin sec,
Dar simt că mă furnică pe spinare
Și stele verzi prin față îmi tot trec.
Oi fi în Ceruri, pus în Carul Mare?

O mână parcă văd eu în acest
Film mut, ce făcălețul sigur poartă;
Pe trupu-mi urme vinete se-ncrest
Și-un șut m-aruncă dincolo de poartă.

A doua zi, cu țărnă pe obraz,
Gândesc c-o să-i scot dinții... Ce-o să-mi placă!
Și plec; las casă, masă, -acuma, treaz...
Dar mai găsesc să mulg așa o vacă?

Sonet

-Tema impusă: „Unde intră femeia pe ușă, iese liniștea pe fereastră” (Roman Rolland)

Premiul I

Lungescu Doru-Mihai

Nu te pune cu soprana

Nevasta-i o solistă magistrală,
Din vocalize nu se mai oprește,
Și-ar fi normal cât spală sau gătește,
Dar nu în așternut, cu mine, goală.

Ca să-mi repar auzul, când lipsește,
Aduc în pat o tânără fatală,
Ce-n liniște aproape mormântală,
Plăceri de alt nivel îmi dăruiește.

Acum o zi, pe ușă, ca furtuna,
Artista mea a năvălit în casă,
Și-a răscolit un ceas, țipând întruna...

M-a deranjat -în felul meu îmi pasă-,
Că pe fereastră o zbughise juna…
Și liniștea atât de prețioasă!

Premiul II

Gârda Ioan Petru

Liniștea mea

Nevasta-i aspră ca un drac
Și-mi reproșează, ca atare,
Că ea mai multe joburi are,
În timp ce eu nimic nu fac

Și de nimica nu-s în stare!
Și-atunci, smerit și sobru, tac,
Nu ripostez și nu atac,
Ci caut căi de consolare.

Când e la ușă, tam-nisam,
Strivită de bagaje grele,
Să scap cât pot de-al ei tam-tam,

De ceartă, țipete, belele,
O scot pe Liniștea prin geam -
Așa îi spun vecinei mele.

Premiul III

Camelia Ardelean

Sonet (ne)liniştit

M-am însurat cu fosta mea vecină,
Era frumoasă şi era văduană,
N-avea habar să facă o tocană,
Dar înota şăgalnic în piscină.

Cât ai clipi sau cât ai zice „pană”
M-a devorat din cap la rădăcină,
Ne zbenguiam c-o râvnă cabalină
Pe orice suprafaţă, dură, plană...

Dar bateria m-a lăsat degrabă,
Căci pofta ei de viaţă e prea mare,
Am devenit, din om întreg, o gloabă,

Mi-a supt chiar şi Merţanul din parcare;
Azi o aştept, în mintea mea neghioabă,
Să vină cu „tăticul” de la mare...

Mențiune

Bâlici Gheorghe

Sonetul înțelegerii în familie

Iubita mea ca pasărea măiastră,
În tema de sonet ce ni s-a dat
Se spune clar că-n casă, de-ai intrat,
Și liniștea îmi iese pe fereastră

Și n-aș putea să scap nechelfănat,
Ba poate și-aș fugi din casa noastră
Cu perdelușe și cu flori în glastră...
Iubito, poate fi adevărat?

Te știu mereu de fată liniștită,
Chiar dacă ești de luptă pregătită,
Dar nu te cred în stare de scandal.

E drept că mi-ai mai rupt și două coaste,
Eu însă nu consider că-s năpaste,
Stau liniștit pe patul de spital...

Rondel

-Tema impusă: „Cine bea ca să uite multe, ajunge să uite că bea mult” (Mihai Codreanu)

Premiul I

Lungescu Doru-Mihai

Rolul întâmplării

Nu-i rău să bei din întâmplare,
Dar eu am întrecut măsura:
Nevasta mi-a fugit și ura
Speram să treacă în uitare.

Amicii buni, m-au dat de-a dura
Direct la dezintoxicare,
Nu-i rău să bei din întâmplare,
Dar eu am întrecut măsura.

În sanatoriu -ce schimbare!-,
Cam toți mi-au admirat cultura,
Așa am câștigat căldura
Și mâna scumpei directoare…

Nu-i rău să bei din întâmplare!

Premiul II

George Eftimie

Am băut

Am băut cu damigeana din palinca de Corund
Încă de pe vremea-n care cerul se sfădea cu lacul,
Scuturam ca omul vesel pomul lăudat și sacul
Se umpluse cu speranțe, de-aia mă dădeam rotund.

Soața mă certa într-una și-mi spunea că dau de dracul,
Că ficatul o să-mi crape, n-are rost să mă ascund,
Am băut cu damigeana din palinca de Corund

Încă de pe vremea-n care cerul se sfădea cu lacul.

Aș fi vrut să uit că-n viață am fost omul căscăund,
Că la joburi de ministru am tot aplicat, săracul,
Și am avansat „în față” tot așa cum face racul,
Dar m-am consolat cu timpul și ca să gândesc profund,

Am băut cu damigeana din palinca de Corund.

Premiul III

Alexandru Oltean

Sunt un beţiv...

Sunt un beţiv şi mă excită,
A **scris de mine** Caragiale!
Superbe-s scrierile sale,
Ştiţi cea scrisoare rătăcită...

Refuz doar apa clocotită,
În rest beau tot ce-mi iese-n cale...
Sunt un beţiv şi mă excită,
A scris de mine Caragiale!

Beau tot mereu, dar mă irită
Cui vot să dau, ce zici matale,
Dacă votez, primesc parale?
Ei, asta chiar că-i o ispită...

Sunt un beţiv şi mă excită...

Mențiune

Cârda Ioan Petru

M-a părăsit nevasta, spunând că beau prea mult

M-a părăsit nevsta, spunând că beau prea mult
Și băutura multă-mi provoacă amnezie,
Că nu mai sunt în stare să scriu o poezie,
Că nu mai par, de-o vreme, că sunt deștept și cult.

Deși i-am spus, cuminte, că sunt un om adult
Și băutura-i muză a celui care scrie,
M-a părăsit nevasta, spunând că beau prea mult
Și băutura multă-mi provoacă amnezie.

Nu pot descrie-n vorbe al cordului tumult,
Și beau, din clipa aia, că, fir-ar ea să fie,
Aș vrea s-o uit, dar vinul memoria-mi învie...
De vine și mă iartă, promit să o ascult.

M-a părăsit nevasta, spunând că beau prea mult.

Premiul special acordat de juriul festivalului

Vasile Larco

Anularea consacrării

Spre glorii drumu-i anulat,
Și nu sunt vorbe chiar deșarte,
De ești un băutor aparte,
Uituc ori zilnic ești stresat.

Când scrie doctoru-n rapoarte
Că tratamentul e ratat:
Spre glorii drumu-i anulat,
Și nu sunt vorbe chiar deșarte,
Fiind întruna turmentat
Nedumeriri multiple-mparte,
Uitând că ești un om cu carte,
Nici nu mai știi ce-ai învățat...
Spre glorii drumu-i anulat.

Proză

- Temă impusă: „Fericiți cei săraci... cu mintea”

Premiul I

Silvia Ursache

Chakrele Maricicăi

În spatele perdelei de catifea vișinie din fosta librărie sătească, un tămăduitor – care absolvise la Chișinău niște cursuri dubioase de șapte zile – primea pacienți cu bube la trup și la suflet, contra sumei de cincizeci de euro pentru o ședință.

Își spunea „Aloka, terapeutul cuantic al luminii violete”, deși în buletin figura ca Mitică Șchiopu a lui Sînion a Grăchinei. Purta o robă lungă, albă, cumpărată de la un magazin de haine

preoțești din capitală, iar pe piept îi atârna un medalion uriaș din alamă, care semăna izbitor cu un capac de radiator auto.

Maricica, o fetișcană de vreo nouăsprezece ani, intră în cabinet cu sfială, strângând la piept o broboadă înflorată de bumbac. Avea ochii mari, albaștri și curați ca roua de pe varză la mijloc de iulie. Fusese trimisă de mamă-sa să-și „curețe aura", după ce picase examenul de bacalaureat la geografie pentru a doua oară.

—Intră, fiică a eternității, glăsui Mitică-Aloka cu o voce de bas, plină de vibrații de frecvență joasă. Lasă după ușă emoțiile, grijile pământești și, dacă se poate, și pantofii.

Simt că porți o energie grea pe tine...

— Bună ziua, domn' părinte... adică domn' bioenergetician, zise Maricica, descălțându-se cuminte de sandale. Să știți că am mari emoții. Mama a zis că aveți degete magnetice și că scoateți tot răul din om prin masaj astral.

— Exact, confirmă vajnic Aloka, frecându-și palmele cu un ulei aromat ieftin și privind-o cu lăcomia unui vulpoi furișat la cotețul cu găini. Urcă-te pe masă, cu fața în sus. Trebuie să facem o sincronizare totală a chakrelor. O să te curăț de toate blocajele și energiile negative acumulate.

Maricica se urcă pe masă și se întinse cu fața în sus, țeapănă ca o scândură de gard.

Mitică-Aloka se apropie cu pași felini, aprinse un bețișor „parfumat”, care mirosea a cauciuc ars și a mai nu știu ce, apoi își lăsă palmele unse cu ulei ieftin de trandafir să alunece ușor pe umerii fetei.

— O, Doamne, ce tensiune! Simt o energie întunecată care îți blochează soarta și norocul în viață, șopti tămăduitorul, aplecându-se atât de aproape, încât Maricica îi simțea mirosul de usturoi și tutun. Ca să curățăm acest blocaj malefic, trebuie să facem o terapie prin transfer de energie. Eu îmi pun fruntea pe fruntea ta, îți țin mâinile și ne contopim energiile, formând un circuit închis. Mitică-Aloka își lipi fruntea de fruntea fetei și începu să și-o frece încetișor, ținând-o strâns de ambele mâini.

— Simți cum intră lumina în tine? întrebă el după câteva minute.

— Lumina nu prea o simt, dar simt că aveți febră, domn' lecari, zise Maricica cu o seriozitate vădită, privind fix la sprâncenele lui stufoase. Și vă cam tremură ochiul stâng. Mama zice că, dacă vă tremură vreun ochi, înseamnă că duceți lipsă de magneziu sau că ați băut prea mult samogon. Vreți să vă aduc o pastilă de magneziu efervescent? Am în poșetă. E cu vitamina B6!

Mitică-Aloka își înghiți nodul din gât și își îndreptă spatele, ușor iritat de pragmatismul fetei.

— Nu-i ceea ce crezi tu! Eu, Doamne ferește, nu beau alcool! Este energia Kundalini, care s-a trezit la rădăcina coloanei mele vertebrale special pentru tine și a început să se ridice în sus, cu smuncituri! zise el, încercând să reintre în rol. Acum a venit timpul să trecem la faza a doua: curățarea chakrei de jos. Acolo se adună toate poftele ascunse.

— Chiar toate? întrebă Maricica îngrijorată.

— Absolut toate. Pentru asta trebuie să îndeplinim ritualul „Șarpelui de foc”. Eu o să-ți masez abdomenul și tot ce-i mai jos de el, în sensul acelor de ceasornic, iar tu trebuie să închizi ochii și să îngâni mantra „Om”, ca un oftat de eliberare, de mai multe ori la rând.

— Și dacă nu știu mantra?

— Nu-i nimic. Merge și oftatul, dacă vine de la sine.

După ce îi trase în jos fusta și îi descheie bluzița, tămăduitorul își întinse degetele cărnoase spre talia fetei, pregătindu-se pentru marea seducție. Maricica închise ochii strâns și își ținu respirația. Când degetele reci și unsuroase ale biomagicianului îi atinseră pielea, fata reacționă instantaneu. Având o hipersensibilitate exagerată la gâdilat, slobozi un urlet de sirenă de pompieri și azvârli violent din picioare. Genunchiul ei drept, antrenat la munca câmpului, se ridică asemenea

unui resort de oțel și îl lovi pe Aloka drept în barbă, proiectându-l cu capul în tavanul jos de gips-carton al fostei librării.

— Auuuu! Păcatele mele! se tângui terapeutul, prăbușindu-se pe covorașul chinezesc, cu mâna la falcă și cu roba albă dată peste cap.

— Aoleu! Am eliberat șarpele! strigă Maricica, sărind desculță de pe masă, cu fusta bălăbănindu-se la nivelul genunchilor obraznici. Domn' doftor, ați văzut ce energie a ieșit din mine? Parcă a fost un trăsnet!

Terapeutul cuantic gemea pe podea, savurând stelele verzi care nu aveau nicio legătură cu astrologia. Își pipăi dinții, se ridică cu greu în șezut și o privi pe Maricica cu o furie cât se poate de autentică.

— Fată hăi... tu nu ești om! Tu ești posedată de un demon din fundul iadului! Îngăimă el, ținându-se de falca umflată.

— Poate că am și fost, dar acuma demonul

s-a dus, nu mai este! Să știți că mă simt mult mai ușoară! zise Maricica, luându-și sandalele și punând pe masă cei cincizeci de euro. Data viitoare vin cu mama, că și ea are blocaje energetice la șale. O să-i placă mult ritualul cu șerpi! Mânțănim de tratament!

Puștoaica ieși din cabinet radiind de o fericire curată și totală, lăsându-l pe marele bioenergetician să-și oblojească falca cu o pungă de mazăre congelată.

Din ziua aceea, Mitică-Aloka continuă să curețe chakrele femeilor din sat, dar numai de la brâu în sus și de la o distanță de cel puțin un metru.

Resetarea tehnologică de la Bulboaca

La șase dimineața, în fața imașului din Bulboaca, șaptezeci de vaci și un buhai de rasă mugeau confuze în fața unei bariere de aluminiu, dotată cu panou solar și ecran LED. Consilierul Luciano Găgăuță, cu o tabletă în mână, le bloca drumul. Moș Haralambie, văcarul satului, se sprijinea tacticos în bâta de corn.

— Nu le da drumul, Haralambie! strigă Găgăuță, agitând degetul deasupra ecranului.

Sistemul e conectat la cloud! Pășunatul e digitalizat!

— La ce-i conectat, domn' consilier? La clăi? Unde vezi mata clăi, că fânul de anul trecut l-am mâncat demult, iar ăsta nou e încă prins în rădăcini.

— Nu clăi, analfabetule, ci cloud! Adică nor. Datele sunt stocate sus, într-un nor virtual! În

stratosferă, pricepi? Fiecare vacă trebuie să treacă pe la senzor cu propriul cod QR, cel de pe uger, altfel bariera nu se ridică!

— Domn' Luciano, matale ai băut agheasmă de dimineață? Sau te-a deochiat vreo babă cu ochi rău? Vaca la care arăți mata cu degetul e Joian, buhaiul cirezii, el n-are uger, e taur de prăsilă. Și ce fel de cioroi să scaneze? Chestia aia din sticlă care clipește ca semnalizarea de la tractorul lui Vasile?

— Da! Ăla e cititorul de bandă magnetică! Prin el trece tot fluxul de informație!

— Cititor de bandă eretică? Păi Joian, când vede sticlă colorată, dă cu cornul, nu citește acatiste. Ce-ai pus matale acolo e drăcie curată, nu tehnologie.

— Nu atinge panoul! Are soft de recunoaștere facială! Recunoaște botul animalului și-i verifică pedigree-ul în baza de date. Dacă depistează o eroare de sistem, serverul de la Chișinău intră în standby!

— În ce să intre? În stâna de oi? Domn' consilier, vacile mele vor la iarbă, nu la stâna din Chișinău. Și ce-i aia pedi-ghiul? Iar vreo drăcie? Și cum adică, dacă biata vacă-i murdară de baligă pe uger, n-are voie la trifoi? Ia dă-te, măi, la o parte cu tableta ceea, că te calcă cireada și-ți face masaj la costum!

— Exclus! Mai întâi trebuie să facem un update de rețea! Altfel pierdem grantul european pentru sustenabilitate bovină. Trebuie să uploadăm fișierele!

— Up-drac de ce? De rețetă? Și ce să uplo-dați, domn' Luciano? Nu cumva vreți să dați cu oloi pe fiare? Ui', ecranul matale a înnebunit de tot. Scrie „Iroare patru sute patru". Asta-i de la deochi, să știi! A trecut baba Hristina adineauri pe drum și s-a uita chiorâș la mata! Tot satul știe, că dracul de babă are ochi rău!

— E Eroare 404, măi omule! Înseamnă că pagina nu a fost găsită! Serverul a pierdut conexiunea cu satelitul!

— Ce-ai zis, ce-ai zis? Co... co... co...misiunea? Păi dacă ai pierdut foaia, de ce n-o cauți în caietul de la primărie, ăla pentru evidența populației? Sau sună-l pe secretar să-ți aducă un xerox. Știi ce, domn' consilier? Îi fac eu o resetare tradițională, una de firmă, ca de la Bulboaca!

Moș Haralambie scuipă vârtos în palme, ridică bâta de corn și îi trase barierei electronice o scurtătură direct în cutia cu circuite. Ecranul scoase o scânteie albastră, pârâi a pagubă și rămase blocat în poziția „open", adică deschis.

Vacile porniră la trap prin poartă, călcând peste cablurile de plastic. Joian se opri o clipă în fața panoului solar, îl cercetă neîncrezător și-i aplică și el o resetare cu cornul.

— Criminalule! strigă Găgăuță, strângând tableta la piept ca pe un prunc bolnav. Ai distrus placa de bază! Ai prăjit microcipul!

— Microchipul cui te are, domn' consilier! Lasă-le în plata Domnului toate bazaconiile astea a

matale. Ia privește, ce frumos merg văcuțele mele spre toloacă, la păscut, zici că-s la paradă. Asta-i inteligență de la mă-sa, nu din aia de-a voastră, suptă din deget. Ele vor trifoi, nu giga-bice de-ale neavoastră.

— N-o să rămână așa, drac de moșneag ce ești! Te dau în judecată la raion pentru sabotaj tehnologic! Ai ruinat conexiunea wireless și ai boicotat grantul european, cel de un milion de euro!

— Vaier-les-ul mamei ei de treabă... zise văcarul, scărpinându-se sub căciulă. Domn' consilier, wireless înseamnă fără sârmă, nu? Păi dacă-i fără sârmă, de ce te vaicări că am rupt-o? Fugi la crâșmă și lasă vacile să-și facă downloadul de lapte în liniște. Vezi, am învățat și eu niscaiva engleză, de când mă cert cu tine!

Seara, la crâșma din sat, consilierul Găgăuță, cu o stopcă de samogon în față, trimitea de pe iPhone 17 Pro Max un raport triumfător către

Ministerul Mediului, bifând cu mândrie succesul proiectului „Bulboaca – primul Silicon Valley cu uger și cornițe”.

Din avansul proiectului dispăruseră în mod miraculos zece mii de euro. Bariera electronică servea acum drept suport excelent pentru uscarea obielelor lui Haralambie, iar vacile continuau să pască libere, complet imune la „performanța tehnologică” a domnului consilier Găgăuță.

În raportul către minister însă, toate cele șaptezeci de bovine erau deja „conectate cu

succes la ecosistemul digital european”. Chiar și buhaiul Joian.

Premiul II

Florin Alexandru

Scenariu film

SECVENȚA 1- Vântul bate peste câmpii.

Apare un munte. Un munte de om cu o pancartă: „Nu mai bateți câmpii!”

Secvența 1 se oprește brusc.

S2- Îl vedem pe fantele Ion. Fantele Ion, pentru că, în loc să facă găuri în pereții primăriei,

Ion făcea fante.

Ion tocmai a terminat-o cu Miruna. Sticla de vodkă. Ghinion: ea a băut prima. Vorba melodiei: „Câte-n strop, strop, strop, strop / Până n-o mai fi deloc”.

Și Miruna a băut tot. De ce Miruna?

S3- Miruna pentru că ea se mira ba de una, ba de alta. Mai mult de alta. Noi ne mirăm de una.

S4- Imagini comerciale cu Miruna în șlapi, bikini și cu mărgele de sticlă.

Lui Ion îi sticlesc ochii.

La cererea unui grup de spectatori pensionari, imaginile cu Miruna sunt reluate în buclă cu încetinitorul. La cererea unui grup de pensionare, imaginile sunt oprite.

Pensionariii reclamă în justiție nerespectarea dreptului de a vedea fără a fi văzut ce vezi.

Justiția promite că va da un verdict în următorii zece ani.

S5- Revenim la film. Ion privește sticla goală. Plânge. De ce Miruna? Pentru că din cauza creșterii inumane a accizei la alcool, Ion a fost nevoit să bea apă. Și îl arde la stomac.

Imagini cu statul care ne arde la facturi.

S6- Imagini cu crâșma satului, Care ne arde și ea.

Crâșma a fost câștigată la licitație de fratele primarului. Cu suma de 1(un) leu.

Frate, frate dar locația e pe bani.

Poetul satului scrie un rondel: într-un rond… el. Îl citește cu voce tare.

Consumatorii… de cultură rămân cu ochii holbați și gura căscată. Într-un cuvânt, rămân

2

tablou. Imagini cu unicul tablou din dispensarul comunal. În care sunt enumerate

principale tipuri de cernoziom din România.

Și ne mai mirăm că, la noi, sistemul sanitar e la pământ.

În crâșmă intră patronul. E vesel și dă de băut la toți. Pe datorie.

Urmează imagini care vă pot afecta emoțional: Cu România. Tot pe datorie.

S7- Două muște dorm pe o tavă iar două

albine petrec cu doi trântori. Atenție, imaginile cu albinele și trântorii se vor tăia la montaj. Unul dintre trântori este domnul primar.

Numit trântor pentru că este „cel dintâi la … trântă și e cel mai tare lord”. (vezi declarația lui George Coșbuc)

S8- În crâșmă intră Ion cu soția și Miruna. Toți consumatorii … de cultură se uită ba la una, ba la Miruna. Câștigă Miruna. Ion îi spune soției să ducă acasă. Soția se duce acasă. Acasă la un consumator.

S9- Ion comandă două cocktailuri „Sex on the beach”. Imagini cu statul român „protejându-i” pe români. Pe fiecare pe unde îl prinde.

S10- Patronul crâșmei și fratele primarului mai dă un rând. Tot pe datorie. Și zâmbește în oglindă: „Fericiți cei săraci cu mintea. Dar cel mai fericit dintre tonți sunt io.”.

Și-și numără banii. După care, pune … un leu deoparte. Să aibă cu ce plăti chiria la timp.

Că așa face un patron corect.

Final aprobat de A.N.A.F..
HAPPY END

Vrăjitoarea

Vrăjitoarea într-o fustă largă, cu mărgele mari la gât, cu ceas scump la mână, stă la masă.

Pe masă un glob de sticlă, cărți de joc, lumânări care ard etc. Intră un bărtbat elegant.

B- Tu ești vrăjitoarea?

V- Domnu', ți se pare că noi doi ne tragem din aceiași maimuță?

B- Aveți poze cu tata?!

V- Nu e nevoie. Știi cumva din ce maimuțe te tragi?

B- Normal că știu: din cele mai deștepte maimuțe: maimuțele urlătoare.

V- Bănuiam eu. Din care partid?

B- De unde știți că sunt în partid? Mi-ați văzut notele de la școală?

V- De ce crezi că ți-am spus că ne tragem din maimuțe diferite? Tu te tragi din niște maimuțe cu IQ-ul mai mic.

B- Să știți că după ce iau o pastilă, mai crește puțin. Să iau două pastile?

V- Degeaba. De acum, o să mi te adresezi cu apelativul doamna vrăjitoare.

(B scoate telefonul și vrea să sune) Ce faci, prea inteligentule?

B- N-ați zis să vă apelez, doamna Gladiola?

V- Preaparfumatule, Gladiola era mama. Io sunt vrăjitoarea Rozmarin.

B- Vă place rozul?

V(ironic)- Nu, îmi place să-mi „roz" unghiile. Ia zi, ce necazuri ai la D.N.A.?

B- Fantastic, cum ați ghicit că am probleme la D.N.A.?

V- Ce naiba, dacă sunt ghicitoare, crezi că n-am și io internet?

B- Atunci v-aș ruga să-mi ghiciți dacă scap, doamna Tarhon.

C- Rozmarin. Ok, dă-mi o palmă.(B vrea să-i ardă o palmă) Bă, vrei să te calc în picioare? Dă-mi o palmă să-ți ghicesc.

B- Mă scuzați, n-am înțeles.

V- Scuze, preabacalaureatule, am uitat că ești politician. Dă să-ți văd palma.

B- Vedeți ceva?

V (se uită în palma lui. Caută bani)- Văd că e … nudă!

B- O vedeți și pe secretară?!! Apropo: e nudă sau goală?

V- Nu știu, doamna pe care o văd e o femeie care face tocăniță.

B- Cum e?

V- Cam sărată...

B- Perversa! Cu mine nu s-a dat cu sare niciodată.

V- Ziceam de tocăniță. Mai bine îți ghicesc ce îți pică diseară la așternut. Ia să vedem. (dă în cărți) Amanta ta e de verde? (C semn că nu) Atunci pică… nevasta.

B- Cum să pice soția, că io diseară plec la Nantes.

V- Și io ce-am zis? Tu la Nantes, doamna la amant.

B- Mă înșeală soția?? (C aprobă din cap) De câte ori m-a înșelat, ticăloasa?

V- Ia zi, de câte ori ai fost anul ăsta în delegație?

B- De nouă ori.

V- Deci ai fost plecat de nouă ori. Și ai fost înșelat de nouă ori…

B- M-a înșelat de nouă ori?!

V- Nu.

B- Mă speriasem.

V- Nu de nouă ori. De nouă „ori”… Apropo, știi înmulțirea cu cinci?

B- De ce mă întrebați?!! Are vreo legătură?

V- Cu amantul. Deci, ai fost înșelat de nouă „ori” cinci… Adică… de… Nu te mai chinui preaaritmiticianule: te-a înșelat de patruzeci și cinci de ori.

B- Mie îmi ieșise 10.5. Cu marjă de eroare. De la potență.

C- Și te mai miri că te înșeală soția. Ia zi, ai furat mult?

B- Cât poți fura cu două mâini? Să fi avut și io „ca caracatița” patru mâini.

V- Opt…. Caracatița are opt brațe.

B- Iar m-a furat ospătarul!!… Cu opt mâini, vă dați seama unde eram acum?

V- La Jilava! Glumeam. Ok, o să-ți dau o veste bună: Scapi, boierule!

B- Mulțumesc, doamna Pătrunjel.

V- Rozmarin! Nu te bucura că n-am apucat să-ți spun tot. Îți mai dau două vești: una bună

și alta rea. Și-o să încep cu vestea rea: spuneam că scapi. Dar … peste 5 ani.

B- Cinci ani normali sau bisecți?

V- Vezi, pe „inteligența” asta mă bazam când ți-am zis c-o să-ți dau și-o veste bună.

B- Și care e vestea bună?

V- Fericiți cei săraci... cu mintea.

B- Asta e vestea bună? C-o să ajung sărac?!!

V - Cu mintea ziceam, preafrumosule.

B- De ce nu spuneți așa ? Mă speriasem că-mi confiscă ăștia noi tot ce-am furat io cu sudoarea frunții… Și chiar nu există nicio soluție să scap?

V- Nu știu, ia legătura cu „urlătoarele”.

Premiul III

Cătălina Orvșinschi

Alba Carolina

M-am gândit că e cazul să-mi schimb locul de muncă. Așa că am urcat în tren împreună cu gagica mea, Cireșica și cu frate-miu, Portofel, care mă ajută la treabă și am plecat spre Alba Iulia. În gară, Cireșica, auzind pe unii, pe alții, povestind că merg la Alba Carolina care este foarte frumoasă, a venit și mi-a spus franc, în față, că, dacă îndrăznesc și eu să mă duc la cucoana aia, Carolina, despre care povestesc toți, de parcă n-au mai văzut niciodată gagici mișto, mă lasă, dar înainte îi va smulge ăleia părul, îi va scoate ochii, o va bate măr și-l va pune apoi pe Portofel,

care o iubește tare și nu îi iese din cuvânt, să o... opereze. Asta înseamnă că îi va ciordi tot ce are mai de preț, că de asta îi spune toată mahalaua Portofel. Pe mine m-ar fi tras ața să-i urmăresc pe ăia care mergeau la Carolina, dar, când am văzut cât de hotărâtă e Cireșica, am jurat că nu mă duc nici mort la ea. Însă, urcând noi într-un autobuz, ce să vezi? Scria mare pe el: Cetatea Alba Carolina.

Cireșica a văzut asta, că eu citesc mai greu. Deci în Alba Iulia au o cetate care se cheamă Alba Carolina, a dedus Cireșica mea care e deșteaptă. Așa că s-a restabilit pacea și armonia în familie și Cireșica nu m-a mai cicălit cu gagica mișto după care sigur mi-ar fugi ochii. Știe ea ce știe, că eu nu mă dau în lături niciodată și multe gagici îmi fac ochi dulci. Ca să nu fie nasol, am fost cuminte și nu am întors capul în autobuz sau pe stradă după nici una, chiar dacă am văzut vreo două tare bengoase. După ce am mai făcut mișto puțin de Cireșica în legătură cu Carolina, am ajuns și noi la cetate. Portofel s-a mișcat bine, a șparlit un portofel și a

făcut rost de lovele multe, dar imediat au început să bată foarte aproape de noi niște tobe, iar Portofel și-a luat picioarele la spinare că a crezut că l-a văzut careva când a ciordit și vin unii după el. Oricum, când ne-am întâlnit iar cu Portofel era deja machit. Am făcut băşcălie eu cu Cireșica de frate-miu că a fugit mâncând pământul când s-a schimbat garda fiindcă am văzut noi doi că bătutul tobelor asta anunța. Portofel s-a speriat de pomană. E cam diliu, bietul de el, dar e tare îndemânatic. Cum frate-miu avea biștari mulți, am mers toți la restaurant unde am halit tot ce am vrut. După ce ne-am pus stomacurile la cale, am plecat hai-hui prin cetate, să căutăm locuri mai aglomerate ca să putem munci toți cu spor și cu folos. Am găsit un grup de turiști care stătea gură cască să asculte ce povestea unul.

Culmea e că ne bârfea pe noi, țiganii. Spunea că, în timp, de la niște statui metalice au dispărut bucăți, mai mari sau mai mici: câțiva soldați au

rămas fără vârfuri de baionete, alții fără mânere de săbii, altă statuie a rămas fără un telescop. Eu nu știu ce e acela, dar statuia era frumoasă fără. La celelalte m-am uitat cu atenție și nu am înțeles nici până azi de ce ai noștri au făcut treaba pe sfert, nici măcar pe jumătate, adică nu au făcut treabă serioasă, să ia toată statuia, că doar nu era așa de greu. Cred că nu se pricep și ar trebui să ia lecții de la noi. Eu cu frate-miu, când am fost în Anglia, am luat un bancomat cu totul. Nu degeaba se spune că meseria e brățară de aur. Noi cunoaștem meserie, avem și brățări de aur, manglite de ici, de colo... De când am luat bancomatul am trăit boierește, dar acum s-au terminat biștarii și trebuie să... operăm iar. Ne-am ținut și noi după grupul acela de turiști și am văzut și alte statui. Turiștii făceau poze de zor, însă noi trei ne hlinzeam de mama focului: o statuie reprezenta un popă care fugea după un copil – parcă era popa nostru care fugea de îi fâlfâiau anteriile după Bucă, puradelul lui

Pardaillan, când i-a ciordit din altar paharul de argint pentru sfânta împărtășanie; o altă statuie îl arăta pe unul care stătea cu un picior pe cărți – eu râdeam cu gura până la urechi că ăla, care era filozof, așa a spus cel care vorbea întruna, ca o moară stricată, s-a luat după mine că și eu, când sunt obosit îmi pun un teanc de cărți sub picioare, ca să mi le odihnesc. Am dedus că și eu sunt filozof, chiar dacă nu știu ce înseamnă asta. Atâta știu: el avea câteva cărți, dar eu am mult mai multe, că le-am manglit dintr-o clădire în care am intrat pentru că mi-a plăcut mult cum arăta pe dinafară, însă, în interior nu era nimic interesant, numai cărți erau peste tot și am luat și eu un teanc, să nu plec cu mâna goală. Pe unele le folosesc eu, cum am spus, pe altele le ia Cireșica și astupă oalele cu ele. Cu grupul de turiști ne-am plimbat prin toată cetatea. Portofel a stat ce a stat cu ochii beliți la cei din grup până când l-a mirosit pe unu' că are cașcaval și chiar așa a fost. După ce l-a... operat,

frumușel, am plecat toți de la locul faptei până să se prindă vreunul de cele ce s-au întâmplat. Cireșica a tras cu urechea și i-a auzit pe unii povestind de doi gagii – Horea și Crișan, parcă așa mi-a spus și de o... cloșcă. Ne-am luat repede după ei pentru că Cireșica mea, care este, după cum v-am spus, foarte deșteaptă, a citit undeva despre o cloșcă cu pui de aur. Am hotărât că trebuie să facem pe dracu în patru și să ne însușim noi cloșca asta. Dar dezamăgirea a fost foarte mare pentru că am înțeles, după ce am ajuns în fața unei statui, că ei asta căutau. Deja eram sătui de atâtea statui, ziduri, porți, eram sătui de vorbă lungă, de tipi care stăteau cu gura căscată să îi asculte pe unii care nu mai terminau de povestit, așa că am hotărât să plecăm la dealul cu melci. Am auzit despre acest deal tot de la unul care vorbea mult. Ne-am dus și ne-am cumpărat saci de plastic, găleți, mănuși pentru că a spus Cireșica mea că nu pune mâna

goală pe melci nici dacă o picuri cu ceară și am hotărât că trebuie să strângem mulți melci ca să facem ceva lovele la întoarcere. Ne-am gândit să mergem cu taxiul pentru a nu mai pierde timpul și pentru a nu-i lăsa pe alții din grup care auziseră, ca și noi, despre dealul ăsta, să ne-o ia înainte și să ne sufle afacerea. Însă, când a auzit taximetristul care este planul nostru și ne-a și văzut cu găleți și saci de plastic, a început să râdă, de i se scutura burdihanul ăla mare, cât al lui popa Flocea de la noi. Ne-a spus apoi că acolo nu sunt melci și n-avem ce culege. N-am crezut din prima, dar a căutat Cireșica pe telefon și am văzut și noi că nu ne păcălea. Așa că a căzut afacerea cu melcii și am rămas în Alba Iulia încă două zile, timp în care am lucrat de zor toți trei. Mâine însă sunt hotărât să le spun că ar fi cazul să plecăm în alte părți. Eu mi-am făcut un plan, dar vreau să o iau pe Cireșica pe nepregătite, ca să nu aibă timp să vocifereze și să-mi sară în cap: vreau musai să merg în Munții

Trascăului. Despre munții ăștia tot de la unul care a vorbit mult am auzit. Deja mă gândesc ce bine îmi va fi acolo, și mie, și lui frate-miu, că trascăul ne place tare de tot la amândoi. Cireșica n-are decât să culeagă plante medicinale și bureți, că e vremea lor și se vând foarte bine oriunde. Dacă nu, să facă măturoaie, că se pricepe.

Oricum, sunt sigur că eu cu Portofel vom fi foarte fericiți acolo. Abia aștept să ajungem în munții aceia!

Vreau să intru în politică

M-am hotărât să intru în politică. În politică, m-am lămurit, nu trebuie să te pricepi la nimic.

Trebuie doar să ai damfuri de „om mare”, care se crede buricul pământului, să susții că

tocmai ai făcut o gaură în cer și să dai mereu din gură. Vorbă multă, muncă puțină! La asta mă pricep și la dat din gură sunt as pentru că am luat lecții de la nevastă-mea. Unii spun că nu o să mă descurc pentru că sunt câteodată cam greu de cap, dar eu nu cred asta pentru că am văzut, de-a lungul anilor, unii politicieni tare proști care au dus-o bine și o duc și azi tot așa. Eu știu totdeauna să mă aplec după cum bate vântul mai tare. Ăsta e esențialul! Doar muierea îmi bagă bețe-n roate și mă tot trage înapoi. M-am săturat de ea: îmi spune că în politică sunt oameni cu pregătiri înalte, nu ca mine, ce nu am terminat liceul. Eu știu însă că nu e adevărat pentru că am auzit de unii, oameni „mari” și „tari” care și-au... fabricat diploma de bacalaureat sau nu au vrut să o arate niciodată.

După ce ajungi în politică am dedus că poți să-ți fabrici câte diplome vrea mușchii tăi, chiar și două în același timp, cu cursuri făcute în locuri

diferite din țară, situate la sute de kilometri depărtare.

Totul e posibil după ce ajungi „sus”; poți să-ți iei și doctoratul și, chiar dacă plagiezi lucrarea de doctorat, câinii latră, ursul merge... Unde mai pui că am auzit că politicienii își angajează consilieri, secretari, adică toată treaba lor o fac angajații ăștia. Eu deja m-am gândit: toate vor fi de genul feminin, adică voi avea consiliere și secretare, gagici frumoase, cu vino 'ncoa, cu picioare lungi, cșolduri unduitoare. Trebuie să știe să danseze bine și să știe să fredoneze manelele care sunt în vogă acum, că vom face chefuri de chefuri. Bani vor fi, cu siguranță. Am auzit undeva că banii sunt de mai multe feluri: sunt bani munciți cinstit – ăștia se câștigă cel mai nașpa!; mai sunt bani murdari, dar eu nu sunt de acord cu această denumire pentru că nu am văzut să fie mizerabili ăștia, ci, din contră, sunt curați, mult mai curați

decât ăia pe care i-am câștigat atunci când am lucrat o jumătate de zi în construcții (atâta am rezistat acolo; m-am cocoșat cărând saci cu ciment până la betonieră și banii, când i-am primit erau murdari tare de ciment!). Din banii aceia care se zice că sunt murdari am câștigat și eu, că... iarbă poți să vinzi la oricare colț de stradă, însă e cam periculos. Banii erau curați ca lacrima, dar m-a mirosit un curcan și m-am evaporat rapid. De aceea am hotărât că a treia categorie de bani, banii politici, mă atrag cel mai mult și, cu siguranță, voi reuși să-i atrag spre mine ca să trăiesc bine, așa cum ne-a urat tuturor, acum ceva timp, un președinte de țară. Ce, eu nu pot să fiu ca el? În plus, l-am și întâlnit o dată când se bătea pe burtă, pe la Craiova, cu un șmecher, prieten de-al meu, pe care toată lumea îl poreclea „Măgarul”.

Eu semăn cu prietenul meu, măgarul, în multe privințe: măgarii au o memorie extraordinară și pot recunoaște alți măgari chiar și

după 25 de ani, ceea ce mi se întâmplă și mie, și cu... măgarii, și cu oamenii, apoi măgarii aud excelent, la fel cum și eu îmi fac urechile pâlnie și aud tot, știu tot ce mișcă în jurul meu și aflu tot ceea ce mă interesează. Atâta doar că amicul meu a făcut și multe măgării pe parcursul anilor, fiindcă i-a mers... Eu sunt un tip mai așezat; am făcut măgării, dar mai cu perdea și nimeni nu a aflat că eu sunt autorul, așa că, dacă ajung „sus”, nimeni nu poate să scoată vreun... schelet din dulap. Ce expresii au găsit și ăștia... , doar schelete în dulap au descoperit foarte puține, că banii le-au făcut nevăzute...

Știu că îmi trebuie voturi pentru a ajunge „mare” și „tare” în politică, așa că am început de pe acum să îi aburesc pe cei pe care îi știu că și-au dat votul pentru o sticlă de ulei, un salam sau o șapcă. Eu îi invit la crâșmă și îi cinstesc cu băutură de cea mai bună, așa că voturile lor le voi avea sigur. În plus, în toată țara am prieteni buni, veri,

nepoți, colaboratori de pe vremea când mă ocupam de... iarbă, care, la cererea mea, vor influența oamenii să mă aleagă, mai ales că de ăștia care deja sunt în politică de mai mult timp lumea e sătulă și scârbită, pentru că toți au promis marea cu sarea și nimeni nu a făcut nimic bun. Abia așteaptă lumea o... prospătură, ca mine. Și, ca să fie succesul garantat, voi căuta vreo două, trei babe care să se roage pentru mine, să dea în bobi, să ghicească în cafea, să taie găini sau mai știu eu ce să facă pentru a influența oamenii la alegerile la care voi candida. Eu sunt sigur că unul mai bun ca mine nu se va afla pe listele de vot pentru că, după cum ați dedus deja, eu sunt băiat de băiat; știu să vorbesc și pe limba celor care au pornit de „jos", și pe limba celor care s-au îmbogățit rapid, așa ca mine, și pe limba celor cărora nu le ajungi cu prăjina la nas, c-am învățat-o de la nevastă-mea și de la soacră-mea, că, de când se lăfăie în puf datorită lovelelor mele, umblă numai cu nasul pe sus.

Acum ar trebui doar să îmi mai scriu platforma politică. Platformă are Ionică Pufulete din capul satului căci cu ea mi-a cărat mașina când am rămas în drum fiindcă i s-a stricat motorul. O împrumut și văd eu cum o modific ca să nu semene cu ce-a fost. Lui Ionică îi promit niscaiva lovele ca să mă lase să-i scriu platforma și o scriu, că idei îmi vin berechet. Mie, când îmi intră ceva în cap, nu mă las! Numai cu nevasta nu știu cum să procedez ca s-o atrag de partea mea. Doar să îi promit că, după ce ajung „mare” și „tare” în politică, o iau peste tot cu mine în deplasări. Nu-mi convine deloc așa ceva, dar te înfrățești și cu dracul ca să treci puntea... Acum plec să-mi cumpăr vopsea pentru platformă și apoi mă apuc de scris. Urați-mi succes! Sigur o să auziți în curând de mine și vă rog să mă votați!

Mențiune

Vasile Larco

Lămurirea

Soțul și soția stau la un pahar de vorbă, cum se spune, spre seară, după cină:

- Măi, femeie, știi tu ceva de inteligența artificială? Cu ce se mănâncă?

- Știu totul, bărbate…

- Chiar așa? Spune ce știi!

- Da, inteligența artificială, așa cum îi spui tu, este o judecată făcută de mâna omului, nu dobândită prin naștere.

- De mâna omului… Doar n-o fi făcută de piciorul omului. Nu știi nimic. Îți spun eu. Fii atentă! Inteligența artificială, după cum spune și

cuvântul ,,artificială”, vine de la artificiu, iar dacă sunt mai multe, de la artificii. Cum sunt artificiile de Anul Nou: adică bubuie și strălucesc. Unii oameni o au. Se spune că un individ are o minte sclipitoare, adică strălucește. Vorbele acestor oameni sunt imprevizibile, spun ceva la care nici nu te gândești, zicându-le, ironic, unii: ,, că le bubuie mintea”. Vezi, un exemplu este feciorul nostru, Cumințel.

- Fugi încolo! Cumințel, care stă câte doi ani într-un an la școală? Alți copii de vârsta lui merg la fete, iar el încă n-a învățat, nu stăpânește tabla înmulțirii. Fetele de vârsta lui, uită, deja, tabla înmulțirii învățată, dar măcar învață înmulțirea, după cum citesc prin ziare. Lasă-mă cu feciorul tău, Cumințel!

- Măi, femeie! Este băiatul nostru, la amândoi, nu-i vreme să-l caracterizez acum, dar eu îl suspectez de ceva supranatural. N-ai observat că acum îți răspunde numai în versuri? Știm că-i

obraznic, leneș, dezordonat, iar atunci când îi spuneai să se îmbrace mai repede, îți răspundea: îmbrăca - m-aș, dar n-am ce, deși are multe haine, unele dintre ele rămase de la frații săi mai mari. Totuși, în familie este un băiat cuminte, cu minte nu prea multă, ce-i drept, nu-i place să fie ordonat, adică nu vrea să i se ordone. Știm că nu-i disciplinat, nici punctual, dacă tu îi spuneai să plece la școală din vreme ca să nu întârzie la ore, el îți răspundea în felul următor: duce-m-aș dar n-am de ce / că nu-mi dau măcar piure.// Vezi? Inteligență la el nu glumă, una artificială. De mic, el nu mânca atunci când își făcea somnul și nu dormea atunci când mânca. De felul său este un elev săritor, sare mereu la bătaie când este în curtea școlii împreună cu ceilalți școlari, este ascultător, la ore ascultă, dar niciodată nu răspunde la întrebările puse de cadrul didactic, fizicul îi este în bancă, iar gândurile îi zboară pe cine știe unde și niciodată nu le mai adună. Are note mici la purtare și la învățătură

, fiind întrebat de noi despre notele primite, răspundea: eu primi-voi note bune, / dacă profu mi le-ar pune! Vezi, tu? Inteligență. Noi când am încercat corectarea lui, aplicându-i câte o mamă de bătaie, el ne spunea: puteți să-mi dați și o bunică de bătaie, chiar și-o străbunică de bătaie, că eu știu numai una și bună: Îndrepta - m-aș că nu-s prost,/ Însă nu mai are rost/ Iar de-acum nici că se poate,/ Împrejur e strâmbătate! O fi având el dreptate, dar asta e altă mâncare de pește.

- Măi, bărbate, să aibă el o inteligență artificială și noi nu știm nimic?! Este adevărat că de multe ori ultimul copil e mai năzdrăvan, știi de povestea cu: ,,Prâslea cel voinic și merele de aur”… Cum o fi terminat Cumințel - frumușel, școala nu mai știu, însă am aflat, din surse sigure, cum se mai zice, că a ,,legat-o” de gard, însă era foarte greu de stăpânit, căci dorea să meargă și el să se plimbe cu fetișcanele de vârsta lui. Părinții au fost de acord,

însă i-au spus, mai întâi să-și caute un serviciu, la care el, plictisit, răspunse: duce-m-aș eu și la muncă,/ dar mai vreau să dorm în luncă!

Părinții neînțelegându-i inteligența lui artificială, și-au zis că singura soluție este însurătoarea. Îl iau cu binișorul și din aproape în aproape ajung să-l convingă și să fie de acord ca ei, părinții, să-i caute o fată pe măsură. A fost de acord, tot cu inteligența lui a răspuns: Însura-m-aș, dar vă spun/ O condiție îi pun: / Chiar de-o s-o iubesc enorm,/ Nopțile vreau să le dorm!// E clar și-au zis părinții, nu-i pregătit pentru viață, sau noi suntem depășiți de situație. Au mai găsit o soluție, anume aceea de a-i aduce o fată în casă, care să-i țină de companie, să se obișnuiască, să se pregătească pentru viața de cuplu. Zis și făcut. După un timp, nu se știe precis după câtă vreme el îi spune mamei sale: Tu gânditu-te-ai la mine,/ Însă nu-i așa de bine, / Mie nu îmi place fata,/ Însă

o iubește tata! //

Concluzia o trageți dumneavoastră, eu: Spun o vorbă la sfârșit,/ Despre-acest băiat, firește / Dacă nu o fi murit,/ Poate că și-acum trăiește / Cu inteligența lui / Vai de mama, mamei lor.

Un om aparte

Ce-o fi inteligența artificială ,,IA”? Numai Dumnezeu știe. Dumnezeu, dar și Nicușor, acum fiind mare, se numește Nicolae, care a regăsit ce a scris cu multă vreme în urmă într-un caiet îngălbenit de vreme și cu foile răsucite: ,,am venit să viețuiesc pe lumea aceasta până voi trece în Lumea cealaltă și pe care, încă, nu știu cum arată, vă voi spune mai târziu. Pe vremea mea copilașii veneau pe lume, se nășteau acasă, în patul mamei,

chiar dacă unii erau ,,copii din flori”. Noul născut nu avea cum să-și aleagă părinții din vreme, adică de dinainte, nu-și băgase ,,coada” IA - ul, ci erau după chipul și asemănarea părinților, că de, este o vorbă din popor: ,,de-ar ști omul ce-ar păți, de dinainte s-ar păzi”. Dar, nu poți face nimic, nu ai cum să intervii, când ești atât de mic, nici cât o gămălie. Barza nu are nici un amestec, ea își vede zilnic de micii ei cocostârci, fiind vitregită de laptele matern, așa că le asigură cele necesare gușilor prin pliscu-i lung. Când am ajuns la școală, referitor la viață și la venirea pe lume a pruncilor, am fost bulversat, atunci când învățătoarea i-a spus unui băiețel: ,,mă, și tu ești din aceia căzuți din Lună”! Cemai puteam înțelege?! Printre noi, așadar, îmi ziceam atunci, mai sunt și extratereștri. Pe atunci nu știam de IA, dar nici acum nu știu. La nașterea mea, mama a fost asistată de moașa comunală, care, șugubeață, a spus: ,,iată un copil de nota

zece! Va ajunge un om de stat, un om cu greutate.” Așadar, dânsa avea inteligență naturală sau un fel inteligență artificială ori premoniție? Chiar de nota
zece, n-aș spune că sunt, deși așa îmi place să mi se spună, dar cu greutate, da. Am acum peste optzeci de kilograme, dar a mințit când a zis că voi ajunge om de stat. Nu-s om de stat, sunt numai de alergătură, din zori în noapte ca să am ce pune-n gură. Așadar, trebuia să dovedesc cine sunt și să vedeți: cândva, de cum s-a desprimăvărat, fiind băiat mare și bun de muncă, cu simț gospodăresc ridicat până la genunchii broaștei, aflând printre megieși că undeva într-un colț de țară este criză de forță de muncă în agricultură, m-am gândit că „n-ar fi rău să fie bine”, vorba marelui nostru povestitor, Ion Creangă, să-mi încerc norocul, mai ales că eram neînsurat și poate că acolo mă așteaptă norocul, fiindcă și cu norocul ăsta e mare

bucluc: „dacă nu dă el peste tine, trebuie să dai tu peste el!”. Așa că, am pregătit cele trebuincioase, din care nu lipsea telefonul mobil. Ajuns la destinație, o Societate Agricolă cu nume, având și renume, m-am prezentat la biroul de încadrare. După câteva schimburi de fraze, am fost acceptat la muncă. Nu mi-a fost ușor, văzându-mă: cu cizme din cauciuc în picioare, cu șorț din piele în față care mă împiedica la mers, cu lopata destul de grea și cu măturoiul din nuiele de alun la îndemână toată ziua, cu țesala în mână și cu roaba de transportat resturile rezultate după digerarea furajelor din stomacul animalelor. Așadar, numai în pielea mea să nu fii, dar nici în cizmele mele. De o vreme nu mai puteam să rezist în această echipă, însă nici în alta nu a fost mai bine, că deja am căpătat experiență asemănătoare și prin alte formațiuni agricole, zootehnice, deci, am hotărât să plec, însă nu știam unde! Încotro să zbor, că

parcă mi s-au muiat aripioarele! Am mai ciugulit pe ici pe colo câte ceva și, într-o bună zi, am fost sfătuit să intru în politică.

Zis și făcut. Am fost primit într-un partid cu sarcină de propagandist, adică să îndemn lumea la muncă, de unde a trebuit să zbor în scurtă vreme, că prea cheltuiam banii partidului fără nici un folos imediat. Am primit o perioadă ajutor social, bani puțini, și cum aveam statutul de voiajor, mereu căutător de lucru, nu mă puteam angaja nicăieri, așa că a trebuit să plec acolo de unde am plecat, în satul natal. Inteligența naturală nu m-a ajutat defel. Trebuia să încerce altceva, amintindu-mi că-s un om de nota zece. Se spune că, în viața de toate zilele, „unde-s doi, puterea crește și necazul... izbutește”.

Știind numai de prima parte a zicalei populare, ajunsă din vremurile străvechi până în zilele noastre, nu m-am dat bătut nici mort, atâta vreme cât sunt viu. Să vedeți, norocul a și venit, de

data asta am dat eu peste el. M-am întâlnit cu un megieș, fiind invitat la câte o cinzeacă, de greață să ne treacă, dimineața la ora zece, pe o vreme nu prea rece, înainte de a mai căuta câte ceva de lucru împreună prin apropiere. Îmi spuse colegul meu de pahar, știi că peștii aduc bani mulți, ajungi să faci avere. Peștii trag la momeală, iar aceasta îți aduce bani. Așa-mi zicea o verișoară de a doua. Așa că, ne ferchezuim, ne parfumăm și la treabă, băieți!

P.S. Au început ei afacerea, s-au pus imediat pe treabă, la racolat băieți și fete, numai că în scurtă vreme, ,,cât ai zice pește", au „intrat la apă", au fost „prinși în plasă", „zbătându-se, acum, amândoi ca peștele pe uscat". Așadar:

Pot s-afirm cu bun temei,
Când belelele s-adună:
Sunt în rând cu lumea ei,
Însă nu cu lumea bună!

Umor în volum

Premiul I

Ion Diviza

Voulumul : Bâlciul deșertăciunilor

Premiul II

Vasile Larco

Volumul: Semnul de pe stâlpul porții

Premiul III

Florin Alexandru

Volumul: Master chef

Mențiune

Ioan Tiță Călin

Volumul: Coșmarul de a fi bogat

Premiul special acordat de Clubul umoriștilor „E. Handelsman” Alba

Alexandru Oltean

Volumul: Întâlnindu-mă cu mine

Juriul celei de a XV-a ediţii a Festivalului Internațional de Alb-Umor a fost format din:

Mihai Haivas – președinte
David Valentin– membru
Lucian Perța - membru
Dorel Lazăr - secretar